

LBPIS

Fred Vargas
Vârcolacul

Titlu original: *L'Homme à l'envers*

We know
books

Copyright © Editions Viviane Hamy, Paris, 1999
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2022 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VARGAS, FRED

Vârcolacul / Fred Vargas ; trad. din lb. franceză de
Simona Brînzaru. - București : Crime Scene Press, 2022
ISBN 978-606-8959-83-2

I. Brînzaru, Simona (trad.)

821.133.1

Coperia: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: ALEXANDRU ARION

Corectură: MANUELA RUXANDRA ARION

Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Bun de tipar: martie 2022

Tipărit în România

Acest volum, publicat în cadrul Programului de sprijinire a publicării
„Nicolae Iorga”, a beneficiat de susținerea Ambasadei Franței în România.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al
editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Fred Vargas

Vârcolacul

traducere din limba franceză
de Simona Brînzaru

CRIME SCENE PRESS
2022

I

Doi tipi stăteau pe brânci în tufişuri.

– Doar nu-ți închipui că o mă înveți să-mi fac meseria? a șoptit primul.

– Nu-mi închipui nimic, a răspuns cel care îl însoțea, un tânăr înalt cu părul lung și blond, pe care îl chema Lawrence.

Nemișcați și cu binocurile la ochi, cei doi observau o pereche de lupi. Era ora zece dimineața, iar soarele le ardea spatele.

– Lupul ăsta este Marcus, a continuat Lawrence. S-a întors.

Celălalt a clătinat din cap. Era un localnic, scund, brunet și cam îndărătnic. Veghea asupra lupilor din Mercantour de șase ani. Numele lui era Jean.

– E Sibelius, a murmurat el.

– Sibelius e mult mai mare și nu are smocul ăla de blană gălbuie pe ceafă, gât și piept.

Tulburat, Jean Mercier și-a ajustat binoclul, i-a reglat încă o dată claritatea și a privit cu atenție lupul mascul care, la trei sute de metri est de ascunzătoare, se rotea în jurul stâncii cunoscute, ridicând uneori botul în vânt. Erau aproape, prea aproape, ar fi fost mai bine să se tragă îndărăt, dar Lawrence ținea morțiș să-i filmeze. Pentru asta și venise, ca să filmeze lupii, apoi să-și împacheteze reportajul și să-l trimită în Canada. Dar de șase luni își amâna întoarcerea folosind tot felul de pretexte de neînțeles. La drept vorbind, Lawrence prindea rădăcini. Jean Mercier știa de

ce. Lawrence Donald Johnstone, specialist de renume în urși grizzli din Canada, făcuse o pasiune pentru câțiva lupi europeni. Și nu se hotăra să o spună. În orice caz, canadianul vorbea cât se poate de puțin.

– A revenit astă primăvară, a șoptit Lawrence. Și-a găsit pe-rechea. Pe ea nu mi-o amintesc.

– E Prosperine, a șușotit Jean Mercier, fata lui Janus și a Junonei, a treia generație.

– Cu Marcus.

– Cu Marcurs, a admis în cele din urmă Mercier. Și, asta e sigur, sunt și niște pui de lup.

– Bine.

– Foarte bine.

– Câți?

– E prea devreme să-mi dau seama.

Jean Mercier a scris ceva pe un carnețel prins de curea, a băut din ploscă și și-a reluat poziția fără să foșnească un pai. Lawrence a pus binoclul la o parte și și-a șters fața. A luat camera de filmat, a focalizat-o pe Marcus și a pornit-o zâmbind. Petrecuse aproape cincisprezece ani din viață printre urși grizzli, reni și lupi în Canada, străbătând singur rezervațiile imense, observând, notând, filmând, ajutând, uneori, pe cele mai bătrâne dintre animalele pe care le urmărea. Și care nu erau tocmai amuzante. Bunăoară Joan, o femelă grizzli bătrână care venea spre el cu capul în pământ, ca să fie scărpinată. Iar Lawrence nu-și imaginase că sărmana Europă restrânsă, pustiită și domesticită va putea să-i ofere ceva demn de luat în seamă. Acceptase cu multă rețineră misiunea aceasta, care urma să se încheie cu un reportaj în masivul Mercantour. Pur și simplu.

În cele din urmă ajunsese să se eternizeze în acel ținut muntos, tot amânându-și plecarea. Ca să fie mai clar, trăgea

de timp. Și făcea asta pentru lupii Europei și blana lor cenușie și jalnică, rude sărace și găfâitoare ale bestiiilor cu blană deasă și deschisă la culoare din Arctica, dar care, în opinia sa, merituau toată afectiunea. Dar și pentru roiurile de insecte, șiroaiele de transpirație, ierburile carbonizate, pentru căldura vibrantă a ținuturilor mediteraneene. „Și, ai răbdare, încă nu ai văzut tot!”, îi spunea Jean Mercier pe un ton puțințel sentențios, cu alura orgolioasă a celor obișnuiți cu așa ceva, a celor tăbăciți de căldură, a supraviețuitorilor aventurii solare. „Suntem de-a-bia în iunie”.

Și pentru Camille.

Pe acolo se spunea „să prinzi rădăcini”.

– Nu este un reproș, îi spusese Jean Mercier cu oarecare seriozitate, dar e mai bine să știi: prinzi rădăcini.

– Ei bine, acum știu, îi răspunsese Lawrence.

Lawrence a oprit camera de filmat, a pus-o cu grijă pe rucsacul său și a acoperit-o cu o bucată de pânză albă. Tânărul lup Marcus tocmai dispăruse îndreptându-se către nord.

– A plecat să vâneze înainte să fie foarte cald, a comentat Jean.

Lawrence și-a stropit fața cu apă, și-a udat șapca, a băut câteva înghițituri. Dumnezeuule, ce soare! Niciodată nu trecuse printr-un infern similar.

– Cel puțin trei pui de lup, a șoptit Jean.

– Mă prăjesc, a spus Lawrence trecându-și mâna pe spate.

– Ai răbdare. N-ai văzut tot.

II

Comisarul Jean-Baptiste Adamsberg a turnat pastele într-o strecurătoare, le-a scurs neatent, a pus totul – brânza și sosul de tomate – într-o farfurie, era în regulă pentru seara aceea. Ajunsesse târziu din cauza interogatoriului, care durase până la unsprezece noaptea, luat unui tânăr cretin. Fiindcă Adamsberg era lent, nu-i plăcea să forțeze nici lucrurile, nici oamenii, oricât de cretini ar fi fost. Și, înainte de toate, nu-i plăcea să se forțeze pe sine. Televizorul era deschis, în surdină, războaie, războaie, și iar războaie. A scotocit cu zgomot în sertarul cu tacâmuri, a găsit o furculiță și s-a plantat în fața televizorului.

– ...*lupii din Mercantour atacă din nou cantonul Alpilor Maritimi care fusese scutit până acum de așa ceva. Este menționat un exemplar de talie excepțională. Realitate sau legendă? La fața locului...*

Cu farfuria în mână, Adamsberg s-a apropiat de televizor încet, în vârful picioarelor, ca și când nu ar fi vrut să sperie prezentatorul. Un gest în plus și bărbatul ar fugi din televizor, fără să incheie formidabila poveste cu lupi pe care tocmai o începuse. A dat sonorul mai tare, s-a tras îndărăt. Adamsberg iubea lupii așa cum iubim coșmarurile. Toată copilăria sa petrecută în Piriinei fusese urmărit de vocea bătrânilor care povesteau epopea

ultimilor lupi din Franța. Iar când mergea pe munte noaptea, la nouă ani, trimis, fără comentarii, de tatăl lui să adune găteje pentru foc, i se părea că le vede ochii galbeni urmărindu-l pe potecă. *Ca niște tăciuni aprinși, băiete, așa sunt ochii lupilor noaptea.*

Și astăzi când revenea în munții lui, străbătea aceleași poteci noaptea. Ceea ce dovedește într-un mod disperat că ființa umană se atașează de ceea ce este mai rău.

Auzise desigur, în urmă cu niște ani, de câțiva lupi din Abruzzes care trecuseră Alpii. O haită de nechibzuiți, într-un fel. Cam amețiți și puși pe distracție. O incursiune simpatică, o întoarcere simbolică, bine ați revenit, voi cele trei fiare jupuite din Abruzzes! Vă salut, prieteni! De atunci, credea că sunt câțiva indivizi care îi îngrijeau ca pe o comoară, adăpostiți de pietrișul din Mercantour. Și că din când în când mai mâncau câte un miel. Dar era pentru prima oară când vedea imagini. Și atunci, cum se explica masacrul acesta brusc? Oare chiar ei, lupii simpatici din Abruzzes, erau cei care îl comiseseră? În timp ce mânca în tăcere, Adamsberg vedea pe ecran o oaie sfâșiată, chipul nervos al unui cioban și, pe iarbă blana mânjită de sânge a altei oi sfârtecate. Camera de filmat cerceta rănile cu pricepere iar ziaristul punea întrebări incisive care ațâțau mânia rurală. Amestecate printre imagini, pe ecran apăreau boturile unor lupi, dezvelindu-și colții, extrași din documentare mai vechi, făcute mai degrabă în Balcani decât în Alpi. Ai fi crezut că toată zona rurală din regiunea Nice se pleca brusc sub răsuflarea haitei sălbatice în timp ce bătrânii ciobani își ridicau fețele mândre ca să privească sfidători fiara în ochi. *Ca niște tăciuni aprinși, băiete, ca niște tăciuni aprinși.*

Concret: erau vreo treizeci de lupi înregistrați în Masivul mediteranean, fără a-i mai pune la socoteală pe cei tineri, rătăciți,

poate o duzină, și câinii vagabonzi care și ei erau foarte periculoși. Sute de ovine sfâșiate în sezonul trecut, pe o rază de zece kilometri în jurul Masivului Mercantour. La Paris nu se vorbea despre asta, pentru că parizienilor nu le păsa de poveștile cu lupi și oi iar Adamsberg descoperea cu stupeoare cifrele prezentate. Astăzi două noi atacuri în cantonul Auniers relansau bătălia.

Pe micul ecran vorbea acum un veterinar, cumpătat, profesionist, arătând cu degetul o rană. Nu, nu încapă nicio îndoială, aici este impactul dintelui superior, al patrulea premolar drept, vedeți și aici, în față, caninul drept, și aici, și dedesubt. Și distanța dintre cele două, vedeți. Maxilarul unui exemplar de talie mare din familia canidelor.

- Vreți să spuneți al unui lup, doctore?
- Sau al unui câine foarte mare.
- Sau al unui lup foarte mare?

Apoi, din nou, chipul îndârjit al unui cioban. De patru ani nenorocitele astea de animale își umpleau burdihanul cu binecuvântarea celor din capitală, n-am mai văzut asemenea răni. Niciodată. Colți cât o mână. Bărbatul a întins brațul arătând în zare, spre munți. Acolo își face veacul. Un animal cum nu am mai văzut. N-au decât să se hlizească, cei de la Paris. N-o să mai aibă chef să se hlizească atunci când îl vor vedea.

Fascinat, Adamsberg și-a terminat pastele reci în picioare, în fața televizorului. Prezentatorul a continuat. Războaiele.

Comisarul s-a așezat încet, a pus farfuria pe podea. Dumnezeule, lupii din Mercantour. Haita de pitici nevinovați de la început crescuse. Își extindea teritoriul de vânătoare, de la un canton la altul. Trecea dincolo de Alpii Maritimi. Oare câți dintreăștia patruzeci de lupi atacau? Haite? Câte doi? Unul singur? Da, cam asta reieșea din toate povestirile. Un solitar viclean, crud, care se

apropia de sate noaptea, târându-se pe etichete cenușii. Un animal foarte mare. Fiara din Mercantour. Și copiii din case. Adamsberg a închis ochii. *Ca niște tăciuni aprinși, așa sunt ochii lupilor noaptea.*

III

Lawrence Donald Johnstone a coborât în sat doar vineri, pe la unsprezece noaptea.

Între ora unu și ora patru, bărbații din Parc du Mercantour își luau o pauză lungă ca să mediteze sau să moțâie la umbra barăcilor din piatră solidă care se găseau ici și colo pe culmi. Lawrence se instalase cu de la sine putere, nu departe de teritoriul tânărului Marcus, într-o stână dezafectată al cărei teren îl curățase de bălegarul vechi și, la drept vorbind, inodor. Era o chestiune de principiu. Canadianul înalt, mai obișnuit să își spele torsul gol cu bucăți de zăpadă înghețată decât să zacă întins pur și simplu, lipicios din cauza sudorii din ziua precedentă, în balega oilor, considera că francezii sunt slinoși. Parisul, traversat rapid, îi oferise mirosuri grele de urină și transpirație, damfuri de usturoi și vin. Dar la Paris o cunoscuse pe Camille, așa că Parisul era iertat. Ca și acest Mercantour supraîncălzit și acest sat Saint-Victor-du-Mont în care se instalase provizoriu împreună cu ea. Dar existau slinoșii ăștia, mai ales ei. Nu se putea obișnui cu unghiile negre, cu părul îngălat, cu maiourile fără nicio formă, cenușii din pricina murdăriei.

În fosta stână acum curățată, devenită a sa, Lawrence se lungea în fiecare după-amiază pe o pânză groasă, întinsă direct pe pământul uscat. Își ordona notițele, se uita la imaginile filmate dimineața, pregătea observațiile pentru seară. În ultimele săptămâni, un lup

bătrân, pe ducă, un singuratic de vreo cincisprezece ani, venerabilul Augustus, vâna pe Muntele Mounier. Nu ieșea decât pe răcoare, iar Lawrence nu dorea să-l rateze. Căci bătrânul tată încerca mai degrabă să supraviețuiască decât să vâneze. Puterile slăbite îl făceau să rateze și cea mai simplă pradă. Lawrence se întreba cât timp va rezista bătrânul, cum va muri. Și cât timp avea să reziste el, Lawrence, înainte să braconeze niște carne pentru bătrânul Augustus, sfidând legile rezervației care impuneau ca animalele să se descurce și să moară ca la începuturile lumii. Dacă Lawrence îi aducea un iepure bătrânului lup, asta nu avea să dezechilibreze planeta, nu? Oricum ar fi, ar trebui să o facă fără să sufle un cuvânt colegilor francezi, care îl asigurau că ajutând animalele nu făcea decât să le moleșească și să zdruncine legile naturii. Desigur, dar Augustus era deja moleșit, iar legile naturii nu mai erau cele de odinioară. Atunci, oare se schimba ceva?

Apoi, după ce a mâncat pâine și cârnați și a băut apă, Lawrence s-a întins direct pe pământ, pentru răcoare, punându-și mâinile sub ceafă și gândindu-se la Camille, la corpul și la zâmbetul ei. Camille era curată, Camille se parfuma și, mai ales, Camille avea o grație incredibilă, care îl făcea să-i tremure mâinile, pânțele și buzele. Niciodată Lawrence nu-și închipuise că va putea să tremure pentru o fată brunetă, cu părul negru drept, retezat pe ceafă și care semăna cu Cleopatra care, deși era moartă cam de două mii de ani, rămânea în continuare arhetipul acestor fete brunete cu nasul drept, gâtul delicat, tenul fin. Da, era cu adevărat puternică, bătrâna Cleopatra. Până la urmă, de fapt, nu știa nimic despre ea și prea multe nici despre Camille, doar că nu era regină și își câștiga traiul fie făcând muzică, fie făcând pe instalatorul.

Apoi, trebuia să abandoneze aceste imagini care îl împiedicau să se odihnească și se concentra asupra zumzetului insectelor. Se străduia al naibii de mult, insectele astea. Ieri, pe pantele joase, Jean Mercier îi arătase primul greiere. Lat cât o unghie, făcea mult